

Stížnosti a smutku jen kapka, která dochutí manu hrdinovy síly a sebejistoty!

To mi k Vám nějak nejde, muž jako Vy určitě samotou netrpí. Já jsem teď na terase s tatuškem a přemýšlíme spolu. Tedy já spíš píšu jednomu muži☺. Neznám ho, ale láká mě...

Že by to bylo tak snadné? A proč se mi to tedy celá dlouhá léta nepovedlo? Ale oddalovaná rozkoš je vždycky silnější, pokud ji nenecháme vyvanout, sám jsem jí to přece psal! A já jsem nezapomněl.

Vždyť na to, co jsem nikdy nepoznal, nelze zapomenout.

Moje první holka, se kterou budu chodit a milovat se! Jaké to asi bude? A budu to vůbec umět? Ale co, na internetu jsem toho viděl víc než dost. Jen nevím, jestli je dobré mít hned na začátek takovou dračici.

To lákání je oboustranné☺. Tady je tak krásný večer, jako stvořený k procházkám ve dvou...

Snad první z mých textovek, která nelhala. Za hlubokých úvah, probíhajících oběma centry myšlení, jsem dojel až k nám na sídliště. Kdyby tu teď byla se mnou, šli bychom k Počernickému rybníku, posadili bychom se na hrázi, a až by nás pohled na rybník, centrováný ostrůvkem, omrzel, udělali bychom čelem vzad a šli na něco dobrého do restaurace Léta páně... A pak zase ven, pomalu, vážice každý moment, kdy dýcháme stejný vzduch, kdy její vlasy

pohladí mé předloktí, kdy se má ruka dotkne její tváře, změkčené odlesky zapadajícího Slunce...

Posadím se na lavičku u dětského hřiště. Dnes nepospíchám domů na internet, dnes ne, chci být ještě chvíli mezi lidmi. Na prolézačkách uzrály celé trsy dětí, pro něž je pís-koviště Saharou a hodina věčnosti... Od těch nejmenších až po předmladíčky, kteří se už pomalu rozhlízejí za hra-nice hřiště. A mezi nimi pár děvčátek, může jim být osm nebo třeba jedenáct a jejich nožky už teď dávají tušit, v jak čarokrásné květy tahle poupátka jednou vyrostou.

A to moje, už doširoka rozkvetlé, mi píše:

Bylo by krásné jít se teď spolu projít... Tady je taky hezky a mně je taky trochu smutno☹. A ještě mi napište, jaké se Vám líbí ženy☺.

To je jasná výzva! Ale protože o ní nic nevím, nemůžu odpovědět tak, aby jí to zalichotilo. Jdu domů, teď už se musím soustředit, a taky se mi zastesklo po internetu, lás-ka neláska.

Zapínám kamaráda bez hranic a odpovídám:

Mám rád ženy milé a inteligentní, které umí psát a číst, ženy, které vědí, že nejlepší schránkou pro krásnou duši je krásné tělo...

Než bys projel jednu sekci pornostránek, je tady od-pověď:

To jste napsal nádherně, úplně mi to vyrazilo dech... A jaké ještě 😊?

Internet mi podává pomocnou obrazovku:

A taky mám rád ženy, které si umí užít smyslné chvíle s jinými ženami...

Napjaté čekání si krátím prohlížením stránek s právě takovými. Trochu se bojím, jestli jsem to nepřehnal. Letní den, po půli srpna už zklidněný veterán, zvolna předává štafetu noci. A když se setmí úplně, přijde zpráva, která sice nezní úplně tak, jak jsem chtěl, ale přesto se mi uleví:

Tak to Vás musím zklamat, já to mám jasně rozdané žena+muž. Mám spoustu kamarádek, které se milují navzájem a neustále mě k tomu zvou, ale na tohle já nejsem. A Vy (myslím, jestli máte rád muže 😊)?

Hned si vzpomenu na kolegu Bartka. Je sice mnohem vzhlednější než třeba Laděna, ale to neznamená, že bych s ním hned musel pod deku. A na hochy se nedívám dokonce ani na internetu, takže to snad mám taky jasně rozdané:

Já jsem na tom stejně, příležitostí ke kontaktu se stejným pohlavím mám spoustu – to víte, reklama, natáčení... 😊. Ale nikdy jsem jich nevyužil a ani nevyužiju. Jak trávíte večer?

Určitě mnohem zábavněji než já, přikovaný k pracovním úkolům, které jsem nestihl vyřešit kvůli dnešnímu natáčení 😊.

A ona píše:

Kdepak, jsem taky sama. V postýlce...

Rozčilením zapomínám kliknout na ukázkou z videa tří mamin, které jejich zaneprázdnění manželé opustili u bazénu. Třesoucí se rukou píšu:

A co máte na sobě? Musí na Vás být krásný pohled...

Odpověď je rychlá a prostá:

Vůbec nic... A nějak se mi ještě nechce spát...

Mně taky ne, a i kdyby, nemám šanci. Nade mnou totiž bydlí nativové – přespočetná a neustále se měnící karavana snědých náplav odněkud ze Šariše. A nedosti na přibližně pěti generacích ve třech pokojích, umakartové dveře se u nich netrhnou, jak přijíždějí na neoficiální návštěvu další a další pokrevenci. Veselí nad ložnicí – mou – téměř neustává, rachot je několikrát týdně, a když se někdo odváží stíznosti, dostane se mu asertivně výhružné odpovědi: „Ale páňko, veď narodeniny či sviatok sú neni každý deň!“ V porovnání s těmito nomády, kteří si naneštěstí oblíbili

naše sídliště, je moje matka poměrně snesitelná – její „velký den“ je jen jednou za rok. Nic bych za to nedal, že jsou to ještě ke všemu zvěropekaři, linou se od nich podivné vůně a v okolí se prý začali ztrácet psi.

Lidé snědí všechno snědí.

Mně taky ne... Je horká noc a být nahý nepomáhá... Asi si půjdu dát sprchu...

Ve skutečnosti jsem zvolil méně namáhavou variantu – vnitřní sprchu dobře vychlazeným pivem.

Taky bych šla do sprchy... Ale musel byste mi umýt zádička...

Smajlíky zmizely, ona tohle všechno myslí vážně! A na mě je to až příliš rychlé, přece jen nejsem zvyklý na takhle akcelerovanou předeheru... a vlastně ani na žádnou jinou. Co až se potkáme?

Mindrák mě ovinul lepkavými pažemi. Ale přesto píšu:

Moc rád... Jenže u zádiček by to neskončilo...

Ještě že mám aspoň hlad, což je známka toho, že nejsem zcela vykojejen. Jdu si dát prošlý jogurt, který kupuju za dumpingové ceny ve vietnamské večerce. Na jeho přidání mikrofloru jsou má střeva zvyklá, takže následků se nemusím obávat.

Jen se vrátím, už je tu očekávaná odpověď, po níž není cesty zpět:

A co ještě byste mi rád umyl?

Dám si chvíli na čas, aby neměla pocit, že po ní šílím, a specifikuji:

Vaše krásně oblá ramena, Vaše neuvěřitelně dlouhé nohy, Váš zadeček – hezčí by nedokázal vymodelovat ani Práxiteles – a... 😊

Budu radši trochu za intoše, povrchně tlachat o umění mi jde líp než svištět milostným dobrodružstvím, přece jen mám dost načteno. Jenže k tomu mi nedává šanci:

😊. *A co?*

Není zbylí! Pohlédnu na Monique Covet, maďarskou pornohvězdu nedávné minulosti, s níž jsem navázal křehké (byť poněkud jednostranné) virtuální přátelství:

A obě Vaše zahrady rozkoše... Jen pomýšlení na ně mne dovádí k šílenství...

Poškrábu se ve strništi a přemýšlím, zda je silnější dosud nepoznaný pocit štěstí a lásky, anebo temný stín hrozícího trapasu. Zase mě dobíhá můj *evergrey life*.

A kterou si vezmete dřív? Já je mám stejně ráda obě...

Wow!

Udělám to tak, aby si ani jedna z nich nemohla stěžovat...

Tohle na druhém konci zabralo:

Ano, prosím! A hned teď, už nechci čekat!

A už v tom oba jedeme natvrdo a bez milosti! Noc rozkoše, lehce říznuté bolestí a jejím ponížením jen tak, aby ji má převaha rychle dostrkala k dalšímu orgasmu, popis toho, jak si to děláme (zatím) sami, řádky tak necudné, že i zelený displej mobilu jako by trochu zčervenal... Četl jsem o tom, že si lidé takhle píší, ale nikdy jsem to nezažil. A je to krásné...

Usínám až za ranního kurvopění.

Kymácím se na zastávce, v rozespalé hlavě šumí útržky peprných vět, za mnou nádherná noc nenocného. Ano, trochu jsem to přikrášlil, místo čtyřikrát jsem si to v noci udělal jen jednou, ale to, co se nestalo, jsem zase popsal o to barvitěji. A ona... Představte si tu nejnadrženější kočičku a vynásobte aspoň dvěma!

„Čau Jitule,“ pozdravím ochable, když se doplžím na recepci. Vedle ní stojí Králík a pitomě se usmívá:

„No jo, zase pozdní příchod. A co ta zavazadla pod bulvama?! Že tys zase zlobil a nešel včas spát, vid?“

„Nějak jsem nemohl usnout, asi se mění počasí nebo co...“ Nemám sílu hádat se s tímhle ubohým asexuálem. A on je překvapivě smířlivý:

„Já taky ne, taky jsem zabral až nad ránem, takže ti rozumím.“

„Kolik je hodin?“ ptám se ho.

„Nevím... Ale při pohledu na tebe bych řek, že druhohory.“

Už zase starý špatný Králík!

Vklopýtám do kanclu. Dnes to vypadá na osobní rekord v neolympijské disciplíně „káva na pracovišti“.

Píšu Martince:

Noc s Vámi byla tak nádherná, že tisícínásobně převáží tohle ošklivé ráno...

A jsme zase na stejné vlně!

Cítím to úplně stejně! Prožila jsem s Vámi tisíc a jednu noc jen v té jediné, horké a nekonečné...

Ze sladkých snů mě drsně probudila bolest, jak usnuvší hlava práskla o stůl.

„Dobré ráno,“ povídá Libavý uštěpačně. „Jak ses vyspinkal, kolego?“

„Co...? No... Jdu pro kafe, nechceš?“

„Chci. A asi tě brzo překvalifikuju na kafemlejnek.“

Invektivami se nenechám rozhodit. Kdyby byly nespravedlivé, asi bych se trochu rozčiloval, ale chytrý člověk ví, že zlobit se pro pravdu je mrhání energií. A té nemám na zbytek nikdy, natožpak dnes.

Zakafuju, zazívám, vyleštím displej mobilu, aby se na něm hezky vyjímala její další zpráva:

Proč nepíšete? Asi toho máte hodně, vidíte? Já taky, akorát jsem teď zvládla prolistovat noviny. Ten Gates musí být dobrý člověk, právě jsem se dočetla, jak obrovské bohatství dává na charitu...

To je slovo do pranice! Patřím k početným nešťastníkům, kteří musí sloužit příšerné a kruté královně Vistě a jejím aplikačním pohůnkům z rodiny zmíněného dobrodince. Co je na tom nerdovi tak úžasného?! Není o nic lepší než středověcí rytíři, kteří zotročili, znásilnili a pozabíjeli vše, nač dosáhl jejich meč, a k stáru vstoupili do kláštera a menší část válečné kořisti rozdali chudým, vedeni touhou zajistit si lepší postavení tam nahoře a v dějinách. Gates si taky podmanil celý svět a teď si kupuje odštěpkem svých astronomických výnosů místo v historii...

Ale tímhle nebudu náš novorozený vztah zatěžovat:

Ano, jste nejen krásná a vášnivá, ale i chytrá! Přijedte co nejdřív do Prahy... Prosím...

Slyšel jsem totiž o milencích na dálku, kteří si psali tak dlouho, že už jim to zůstalo a nakonec se ani nechtěli doopravdy vidět. Jenže já chci, chci konečně ženskou pro život! A napoprvé jsem zamířil zatraceně vysoko, respektive hluboko. Ale já to dokážu, vím to!

☺ *Praha není hlava světa...*

To bylo roztomilé, leč nepravdivé.

Tak přijedu já za Vámi...

Možná se trochu lekla, až do oběda nepíše. Vylezu z kanceláře a narazím do Králíka, který má stejný nápad. Povídá:

„Tak co, virtuální gigolo, jdeš na oběd?“

„Jo, ale s tebou ne.“

„Ale ale, copak to?“ šklebí se.

„Nějak mám pocit, že spolu trávíme příliš mnoho času,“ odseknou.

„To je pravda, ale já myslím, že si to hezky užíváme.“

„Ty možná jo, ale já ne!“ zaklopím debatu a jdu radši sám. A dokonce až takových pět set metrů pěšky do restaurace, kde jsem jakživ nebyl. Jednak jsem přece ten velký sportovec a jednak mám už jídla v okolí dost ojedaná.

Den a noc, noc a den, s Martinkou se od sebe prakticky neheme a záhy jsme se protextili k tykání. Holka z obchodní akademie, stále ve svém prvním zaměstnání (ale vlastně ne tak dlouho, je jí sedmadvacet – a můj věk jí ani trochu nevadí, naopak, vždycky chtěla vyzrálého chlapa, který už to má v hlavě srovnané a něco dokázal!). Ve vztazích prožila mnohá zklamání, ale potká-li někoho, jako jsem já, nemůže jinak, než jít do toho po hlavě... Miluje rodiče – vitální mamušku a trochu churavějšího tatuška – a oba sourozence (bratr, třicátník, pracuje v Budapešti v ústředí jakéhosi nadnárodního kosmetického molochu, sestřičce ještě nebylo dvacet, ale už má roční Barborku, ovšem s přítelem jim to prý nějak neklape). Ale ze všeho nejvíc miluje MĚ!

Patříme k sobě a už nám chybí jen setkání z oka do oka, tváří v tvář, tělo na tělo... Začal jsem dokonce každý den cvičit, a jestli bude Martinka to randíčko pořád tak odkládat, možná to na mně bude i vidět. Dokážu jí, že ve mně dřímá zvíře! (Byť zatím jen lenochod.) Často mám pocit, že v příští textovce bude *Tak kdy a kde?*, ale ona vždycky na poslední chvíli přehodí výhybku do rozvernosti, lásky a sladkých her.

Je mi s ní krásně. Jako bych za těch pár týdnů prožil to, co mi život barvy paneláku tolik let odpíral. Rozumíme si, těšíme se na každou další zprávu, s pípnutím usínáme a probouzíme se, doslova cítíme teplou náruč toho druhého... Miluju ji a ona mě!

Naše nezmarné léto.

A pak, jednoho dne na konci září, přijde vytoužená věta:

Příští sobotu jsem v Praze, najdeš si na mě ve svém nabitém diáři čas?

Diář sice nemám, ale čas si určitě najdu! Obrovská radost, prorostlá žilkami strachu z toho, jak před mou Bohní obstojím, mě povznese do nadoblačných výšin. Martinko moje milovaná, Martinko moje!

Dny, které odpočítávám do jejího příjezdu, jsou snad ještě krásnější. Kde jsou mí nudní kolegové? Prokurvista Mráz, eklonom Libavý, mršule Renata, kravulka Laděna, bohuželva Jitka, přešlechtěný řitíř Bartko a přezíravý disgustátor Králík... Nikdo z nich nepožil to, co já!

A to rozechvění, ty nádherné vibrace, které mi nedávají spát ani v práci, to těšení se na opravdovou Martinku, která bude ještě tisíckrát a jednou oslnivější než ta textovková...

A je tu sobotní dopoledne, bod v čase, jenž navždy rozdělí můj život na hlušinu „před Martinkou“ a zlatou žílu „s

Martinkou“. Psali jsme si jen večer, pak mi Martinka poslala pusu na dobrou noc, protože „*Chci být zítra vyspalá a krásná... pro Tebe!*“, ale já stejně nemohl usnout, převaloval jsem se v posteli, možná už naposledy sám...

A teď stojím na nástupišti v Holešovicích. Martinka je na cestě a já doufám, že její vlak nepojede příliš pendolíně. Jak se blíží, motýlci v mém žaludku jsou stále rozpustilejší. A za chvíli už procesy v mých útrobach odporují Ženevským konvencím.

A už ho ohlásili...

A už ho vidím...

A už zastavuje...

A už vystupují mračna lidí, snad mě uvidí a já ji. Je krásná, kdybyste viděli její fotku, kterou mi poslala, brunetka v bílých šatečkách, menší, ale krásně tvarovaná ňadra a o trochu větší a neméně hezky vykrojený zadeček... Ani nenaléhala, abych jí taky poslal svou, zahalil jsem se do hávu tajemství a překvapení... A ona souhlasila, má sladká Bohyně...

A všichni už vystoupili, stoupám si na špičky a pátrám v davu, určitě přijela, psala mi přece ještě třikrát z vlaku...

A lidé pomalu odcházejí...

A vlak ještě pomaleji odjíždí...

A za chvíli už budu na nástupišti sám...

A teď už mám v očích slzy, protože nepřijela, na nástupišti jsem jen já a pak o kousek dál nějaký chlap. Sotva ho vnímám, on vůbec nechápe, jak se teď cítím...

Zpocená ruka drží mobil a ten pípne.

Já jsem tady na nástupišti, poznala jsem Teě☺. Copak mě nevidíš?

Má radost je o to silnější, oč silnější byl smutek ještě před pár sekundami. Ale rozhlížím se marně. Asi si se mnou hraje, mrška jedna, vidí mě, ale chce se ještě chvilku bavit, aby byl náš první polibek nezapomenutelný...

„Copak mě nevidíš?“

Ale tentokrát to není textovka, tentokrát je to hlas, spíš mužský než ženský, a hlavně povědomý...

„Copak mě nevidíš?“

Pomalů se za ním otočím.

Pár metrů ode mě, na hraně nástupiště, stojí...

KRÁLÍK!

Pak už je vše dílem zlomku vteřiny. Když byl prý vesmír stvořen v obdobně nicotném okamžiku, proč by se nemohl stejně rychle zhroutit celý můj svět? A proč bych nemohl stejně rychle vykonat pomstu, nesladkou a zbytečnou?

Rozeběhnu se k němu a má pěst se poprvé v životě zaboří do tváře chlapa. Králík si ještě na chvíličku podrží

výsměšný pohled, jako by nevěřil, že dostal ránu. Vzápětí opustí nástupiště, zoufale zařve, dopadne hlavou na kolejnici...

A je klid.

„Proč jsi to udělal?“

Co myslíte: kdo se ptá koho? Já Králíka, ležícího se zafačovanou hlavou v nemocnici, anebo Králík mne, sedícího na okraji jeho lůžka?

Jasně, ptám se já Králíka. On přece musí chápat, že jsem ho v tu chvíli opravdu chtěl zabít, nebo aspoň zmrzačit. Ptám se já, protože *já* nechápu. Už uplynuly tři dny a ještě pořád tomu nerozumím.

„Proč jsi to udělal?“

Králík si opatrně sáhne na obvázanou kebuli, kteréžto gesto má nejspíš znamenat, že vzhledem k bolesti hlavy není schopen konverzace.

Konečně se mi hodí večery prosezené před obrazovkou: „Viděls film Hořký měsíc? Tam spolu taky byli sami v nemocničním pokoji, na lůžko upoutanej chlap a ženská, který ten chlap hnusně ublížil... Jako ty mně. A ona si to s ním vyřídila jednou provždy!“

Králík vytrčí tlusté ruce před sebe, ale pak dá přednost spolupráci. Upře oči do stropu a vypráví:

„Tys mě vždycky sral. Ne tím, coš dělal, tys vlastně nikdy nic nedělal, ale tím, že ti na ničem nezáleželo, takže jsem tě nemoh poštívat. Třeba o Bartkovi, když byl na mě nepříjemnej, jsem moh rozkecat, že je teplej, když se to ještě nevědělo, Laděně jsem mobilem nafotil její tlustý nohy zespona, pak si s těma fotkama ještě trochu pohrál v počítači a rozeslal je z anonymního mailu, Jituli jsem drtil poznámkama o její nevyčítelný samotě... Jenže na tebe neplatilo nic. Všichni věděli, že jsi loser bez ambicí, a tak...“

Nakloním se k jeho bledé tváři. Králík se snaží vrůst do polštáře.

„Hele, hodnotící komentáře si nech. Kvůli tomu jsem nepřišel. To, žeš policajtům řek, žeš upadnul sám a já byl náhodou nablízku a ještě jsem přivolal pomoc, což bylo teda jediný pravda, ti ještě samo o sobě imunitu nedává. Tak mluv.“

Králík se omluvně usměje a pokračuje:

„Zkrátka, pořád jsem nevěděl, jak tě dostat, jak tě popíchnout na citlivým místě...“

„To se ti opravdu podařilo.“

„... dal jsem ti třeba ten filtr na porno, ale tys dokázal pracovní den proflákat i jinak. Až jednou...“ odmlčí se jako herec na smrtelné posteli.

„Co jednou?!“

„Jednou takhle jdu kolem otevřenejch dveří vaší kanceláře a slyším, jak tokáš s nějakou slečnou. Tos nikdy předtím nedělal, k tomu jsi nejspíš ani neměl příležitost...“

Další můj náklon.

„No jo, sorry. Ale mám teda vyprávět, jak to bylo, nebo...?“

„Ale jo,“ mávnu rukou.

Stejně je vše ztraceno!

„Zkrátka mluvil jsi tak, jako by tě ta paní na druhém konci zatraceně zajímala. A úžasně sis vymyslel to natáčení, to mě dostalo. Šel jsem k sobě do kanceláře a za pár okamžiků jsem už věděl, kdo ti volal – zjistit to není nic těžkého. Taky jsem se mrknul na tvý maily, je to vlastně moje práce, kontrolovat, co kdo... Áááááargh,“ chrčí Králík, neboť ho chvíli neobratně dusím. Ale vzápětí si uvědomím marnost takového počínání.

„Ježíšmarjá, neblbni, co mám teď říct doktorům, až uviděj ty otlaky, ještě z toho budeš mít průser,“ blekotá v hrůze a nevíře nad tím, čeho jsem schopen.

„To je od tebe hezký, že máš o mě takovej strach,“ ušklíbnu se. „Pokračuj.“

„Tak jo, ale nesmíš mi nic udělat.“

„Ty nejsi v pozici, aby sis moh klást podmínky.“

„Můžu zazvonit na tenhle spínač a...“

Vyrvu ze zásuvky šňůru a Králík nevěřícně zírá na umlčené tlačítko.

„Ježíšmarjá, ty jsi šílenej, já se ti omlouvám, já myslel, že je to jen sranda...“ šeptá Králík vyděšeně.

„Mluv.“

„Nesahej na mě, nebo začnu houkat!“

„Tady tě nikdo neuslyší. Čekám.“

„No... Projel jsem ti teda ty maily a viděl jsem, že ta Matoušková je od Ludana a že ti předtím psala. Tak jsem vytvořil na Seznamu účet a začal ti psát jako marmat@seznam.cz, pamatuješ?“

Na některé věci nelze zapomenout. Je mi tak smutno, smutno po Martince, která neexistovala...

„Ale přece mi mohla napsat taky ta opravdová Matoušková, a co bys pak dělal?“

„Já? Stejně by se nepřišlo na to, že jsem ti psal já, protože jste všichni počítačová analfabeti, a navíc: vzpomínáš, jak jsi pak stál s Mrázem u kávovaru a Mráz se tě ptal, jestli už napsali z Ludana? Bylo to druhej den, jak jsi měl to takzvaný natáčení pro Frantíky. Tys mu řek, že ne. Náhodou jsem to slyšel...“

„Náhodou... Ty špiclovací hajzle...“

Králík se nejistě usměje v očekávání dalšího násilí.

„No a pak jsem mu řek, že už ti psala ohledně tý vratky.“

„Ty donášecí hajzle...“

Králík asertivně pokračuje: „Mráz to následně přehodil na Laděnu, asi se s tebou vůbec nechtěl bavit. Naše snaživá Laděnka jí hned zavolala, že to bude řešit ona a aby se na tebe vykašlala, a tím jsi pro opravdovou Matouškovou, ať už je, jaká je, přestal existovat. Naopak pro tu virtuální ses stal přítelem na dálku. Ambiciózní manažer, sportovec, herec, milující syn a hlavně nepřekonatelný milovník... A textovky šly zařídit taky snadno, vzal jsem hned ten první den jednu ze spousty nepoužívaných SIM karet a zařídil ‚Martině‘ soukromý číslo...“

„Ty svině! Takže ty stovky textovek, ty nádherný dny a noci, to bylo... To bylo všechno s tebou?“

„Nebřeč, Jirko,“ říká Králík konejšivě a pokouší se do-
tknout se mě.

„Nesahej na mě, ty hnuse... Ty zmrde, tys mi zničil ce-
lej život, já byl tak šťastnej, poprvý v životě, a celý to byla
jen tvoje hnusná hra... Já tě nenávidím...“

Dokonce i to nadhovado Králík je na rozpacích:

„Mě taky hned na začátku napadlo, že je to moc drs-
ný, a asi hodinu jsem ti nenapsal. Jenže pak jsme šli na
oběd, vzpomínáš? A tam ses do mě navážel... A taky jsi
hned utíkal zpátky do práce, což u tebe mohlo zname-
nat jediný: že se tam na něco pekelně těšíš. A na práci
to určitě nebylo. Takže mi bylo jasný, jak moc to pro
tebe znamená. Promiň... Já toho chtěl nechat, ale pak
se to tak zajímavě rozjelo... A když už mě to přece tro-
chu přestalo bavit, vymyslel jsem tu scénku na nádraží.
Jenže jsem nepočítal s tím, že se rozhoupeš k tělesnému
trestu.“

Nejhorší smutek mě na chvíli přejde, než se za pár oka-
mžiků přihlásí znovu. Otírám si oči a ptám se: „Tos mě
tolik nenáviděl? A za co? Co jsem ti tak hroznýho udělal,
žeš mě takhle zničil? Vždyť já tu holku, za kterou ses vydá-
val, opravdu miloval... Já...“

„Ale ne,“ říká Králík tiše. „Chtěl jsem si tě vychutnat,
ale nenávist v tom nebyla. Akorát že, jak žiju celý život
sám, jsem taky chtěl něco zažít, s někým si psát... A věř
mi, i když jsem na rozdíl od tebe věděl, že to je hoax, stej-

ně to bylo krásný, psát a těšit se na odpověď, tak nádhernou a plnou lásky...”

Udiveně se na něj zadívám: „Takže seš teplej? A to ses musel zamilovat zrovna do mě?“

„Ale vůbec ne,“ usmívá se hořce. „Jsem na ženský... Asi... Protože žádný nemám.“

Nevím, co na to říct, najednou nevím vůbec nic a mám jen jedinou otázku: kam jsme se to my dva a ještě pár dalších miliard dostali, že už nám zbývají jen takováhle telekomunikační blbodružství?

A vtom vstoupí ona, nádherná brunetka v bílých šatečkách, malá ňadra a o trochu větší zadeček...

„Dobrý den.“ Všimne si mé uplakané tváře a diskrétně se otočí. Šňůru vyrvanou ze zásuvky našťěstí neregistruje.

„To je můj nejlepší kamarád Jirka Malík, ředitel distribuce u nás v nakladatelství,“ říká Králík.

„Martina,“ představí se krásným, napůl smyslným a napůl rozverným hlasem.

„To mám sestřičku, vid?“ chlubí se Králík. „A taky super kamaráda: zrovna jsem mu vyprávěl, co všechno mi hrozilo, kdybych spadnul jen o trochu jinak, a on...“

„Vy jste plakal kvůli kamarádovi?“ ptá se sladce.

„Ano,“ odpovídám trochu zahanbeně. A vlastně je to pravda.

„To je hezký, všichni chlapi si hrajou na tvrdáky, ale tohle se mi líbí. Když vašemu nejlepšímu kamarádovi šlo o život, rozhodně se za ty slzy nemusíte stydět, naopak...“

„Vy jste tak hodná...“